

skal tage sig af de Børn, hvis Forældre modtage vedvarende fast Understøttelse udenfor Forsørgelsesanstalter, dersom Børnene blive vanrøgtede. Det er i og for sig, mener jeg, en meget heldig Bestemmelse, og det vilde ikke være rigtigt, om denne Forsorg fra Fattigvæsenets Side, som Kommunerne, i alt Fald de Kommuner, jeg har Kendskab til, have ordnet paa en fortræffelig Maade ved Anbringelse af de paagældende Børn i forskellige kommunale Børnehjem o. s. v., skulde blive fjernet til Fordel for Værgeraadenes Forsorg. Fattigvæsenet staar i permanent Forbindelse med de Forældre, der ere under Fattigvæsenets vedvarende Forsorg, hvorimod Værgeraadet ikke saaledes er i stadig Virksomhed. Det er mig imidlertid ikke klart, om det dog ikke er Meningen med Lovforslagets § 50, at det Tilsyn, Fattigvæsenet fører i Henhold til Fattiglovens § 40, skal falde bort. Jeg vilde for Sagens Skyld ikke finde det heldigt, om dette Tilsyn skulde opgives. Men ogsaa af en anden Grund vilde det sikkert være mindre rigtigt. Med Hensyn til de Børn, hvis Forældre ere under Fattigvæsenets vedvarende Forsorg, er den finansielle Ordning klar. Forudsat, at alle disse Børn skulle ind under Værgeraadene, kommer man i første Række til at henvende sig til de frivillige Virksomheder, som der jo med Rette og forhaabentlig ogsaa til megen Gavn og Glæde stærkt gøres Regning paa, men de ville neppe kunne magte at tage alle Fattigvæsenets Børn under deres Forsorg. I Øjeblikket er Forholdet det, at de Børn, som Kommunerne sørge for, udsendes fra dem, som de frivillige Foreninger tage sig af. Og disse ville, som sagt, heller ikke være i Stand til at udstrække deres Virksomhed til dem. Resultatet vil kun blive, at Kommunerne og Staten efter de nærmere Regler, som Lovforslaget indeholder, komme til at bære Udgifterne ved deres Opdragelse. Ophævelsen af Fattigvæsenets Forsorg vil altsaa medføre en helt anden Fordeling af Byrden og vil navnlig kunne blive til Skade for Statskassen, som vil blive anstrengt mere, end Lovforslaget i øvrigt forudsætter, naar den skal tage sig af disse Børn.

Et andet vigtigt Punkt eller Hovedpunkt, som det nok fra et vist Synspunkt kan kaldes, er Spørgsmaalet om Fratagelse af Forældremyndigheden. Det stemmer utvivlsomt med Udviklingen hos os, at dette Spørgsmaal er et administrativt Spørgsmaal, hvis Afgørelse ligger under Fattigvæsenet, Øvrigheden og Justitsmini-

steren. Overfor en Bemærkning, som findes i Folketingets Betænkning, om, at det efter Sagens Natur er en Domsagt, der udøves ved Fratagelse af Forældremyndigheden, maa jeg sige, at det er, hvad man i Logikken vilde kalde en *petitio principii*. Det har i alt Fald hidtil hos os været et administrativt Anliggende, og ser jeg hen til Lovforslaget om Rettens Pleje, er det eneste Punkt, hvor der er taget noget fra de administrative Myndigheder og henlagt til de judicielle, Spørgsmaalet om Umyndiggørelse. Forældremyndighedens Fratagelse nævnes ikke. Men medens det foreslaaede saaledes har historisk Berettigelse, er det jo dog paa den anden Side en vigtig Sag, at den Myndighed, som paa dette Omraade bliver den endelig afgørende Instans, ikke frembyder mindre Garanti end en Domstol eller som nu Justitsministeren. Og det forekommer mig, at der vel kan være Tvivl, om Overværgeraadets Sammensætning efter Lovforslaget er en saadan, at den i tilstrækkelig Grad sikrer den enkelte Fader eller Moder, hvem Forældremyndigheden fratages, en retfærdig Afgørelse af dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at der maa kræves en i denne Henseende mere betryggende Sammensætning, thi det er efter min Mening ikke nok, at det ene Medlem, som skal vælges eller udpeges af Justitsministeriet, skal have de Kvalifikationer, som kræves til Ansættelse i et Dommerembede. Det betyder nemlig ikke mere, end at vedkommende skal være 25 Aar og have juridisk Eksamen, men dette er ikke nok; det, der maa kræves, og som ogsaa oprindeligt var foreslaaet af Kommissionen, er, at vedkommende *er* Dommer eller *har virket* som saadan. Herved gives der nemlig en langt større Betryggelse end ved blot at kræve, at han er kvalificeret til at kunne blive Dommer. Men selv om man udruster Overværgeraadet med saadanne Kræfter, at det frembyder tilstrækkelig Garanti for en retfærdig Afgørelse, forekommer det mig dog at være meget mærkeligt og ikke stemmende med, hvad der ellers er Brug i de administrative Hierarkier, at den Afgørelse, som træffes af Overværgeraadet, skal være endelig, at der ikke skal kunne finde Rekurs Sted til den højeste Leder af den administrative Justits, nemlig Justitsministeren, eller være Adgang til at bringe Spørgsmaalet for Domstolene, naturligvis ikke paa den Maade, at det skulde kunne forelægges direkte for Højesteret, men ved en Sag i første Instans, der ikke